Dilluns 4 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 4,43-54): En aquell temps, Jesús sortí d'allí [Samaria] cap a la Galilea; i el mateix Jesús testificà que un profeta en la pròpia pàtria no és honorat. Quan vingué, doncs, a la Galilea, els galileus l'acolliren després d'haver vist les coses que havia fet a Jerusalem el dia de la festa, ja que també ells hi havien anat per la festa.

Vingué, doncs, una altra vegada a Canà de la Galilea, on convertí l'aigua en vi. I hi havia un cert funcionari reial, el fill del qual estava malalt a Cafarnaüm. Aquell, quan sentí que Jesús havia vingut de la Judea a la Galilea, anà cap a ell i el pregava que baixés a guarir el seu fill, ja que es trobava a punt de morir. Li digué, doncs, Jesús: «Si no veieu signes i prodigis, no creieu». Li diu el funcionari: «Senyor, baixa abans no mori el meu fill». Li diu Jesús: «Ves-te'n, el teu fill viu». Cregué aquell home la paraula que li digué Jesús, i se n'anava. I quan ja baixava, el seus servents li surten a l'encontre, dient-li que el seu noi viu. I els preguntava, doncs, per l'hora en què havia tingut la millora. I li digueren: «Ahir a l'hora sèptima l'abandonà la febre». Conegué, doncs, el pare que aquella era l'hora en què Jesús li digué: «El teu fill viu». I cregué ell i tota la seva casa. I aquest segon signe el feu Jesús quan hagué vingut de tornada de la Judea a la Galilea.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús sortí d'allí [Samaria] cap a la Galilea»

Mn. Ramon Octavi SÁNCHEZ i Valero
(Viladecans, Barcelona, Espanya)

Avui tornem a trobar Jesús a Canà de Galilea, on va realitzar el conegut miracle de convertir l'aigua en vi. Ara, en aquesta ocasió, hi fa un nou miracle: la guarició del fill d'un funcionari reial. Tot i que el primer va ser tan espectacular, aquest és sens dubte més valuós, perquè no és quelcom material el que se soluciona amb el miracle, sinó que és la vida d'una persona.

El que crida l'atenció d'aquest miracle és que Jesús actua a distància, no acudeix a Cafarnaüm per a curar directament el malalt, sinó que sense moure's de Canà fa possible la guarició: «Li diu el funcionari: 'Senyor, baixa abans no mori el meu fill'. Li diu Jesús: 'Ves-te'n, el teu fill viu»'» (Jn 4,49.50).

Això ens recorda a tots nosaltres que podem fer molt bé a distància, és a dir, sense haver de fer-nos presents en el lloc on se'ns demana la nostra generositat. Així, per exemple, ajudem al Tercer Món tot col·laborant econòmicament amb els nostres missioners o amb entitats catòliques que hi treballen. Ajudem els pobres dels barris marginals de les grans ciutats amb les nostres aportacions a institucions com Càritas, sense que hàgim de trepitjar els seus carrers. O, fins i tot, podem donar una alegria a molta gent que està molt distant de nosaltres amb una trucada de telèfon, una carta o un correu electrònic.

Moltes vegades ens excusem de fer el bé, perquè no tenim possibilitats de fer-nos presents físicament en els llocs on hi ha necessitats urgents. Jesús no es va excusar perquè no era a Cafarnaüm, sinó que va obrar el miracle.

La distància no és cap problema a l'hora de ser generós, perquè la generositat surt del cor i traspassa totes les fronteres. Com diria sant Agustí: «El qui té caritat en el seu cor, sempre troba alguna cosa per donar».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «En el cas del centurió romà la fe era ja robusta, per això Jesús va prometre anar-hi perquè nosaltres aprenguem de la devoció d'aquell home; aquí la fe era encara imperfecta, i no sabia amb claredat que Jesús podia curar estant lluny: així que el Senyor, negant-se a baixar, va voler amb això ensenyar a tenir fe» (Sant Joan Crisòstom)

- «Creieu que Déu no ens escolta, si li preguem amb insistència? Ell escolta sempre i coneix tot sobre nosaltres, amb amor. Nosaltres lluitem amb Ell al costat, i la nostra arma és precisament la pregària, que ens fa sentir la seva presència al costat de nosaltres» (Francesc)

- «Els Evangelis foren escrits per homes que van ser entre els primers a tenir fe i que volien fer-la participar a d'altres. Havent conegut en la fe qui és Jesús, van poder veure i fer veure les traces dels seus misteris en tota la seva vida terrenal (...). A través dels seus actes, dels miracles i de les paraules, es va revelar 'que en Ell habita corporalment tota la plenitud de la divinitat' (Col 2,9) (...). Allò que era visible en la seva vida terrenal condueix al misteri invisible de la seva filiació divina i de la seva missió redemptora» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 515)